

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164207024/facsimile.pdf (tilgået 15. juni 2021)

Anvendt udgave: Faust

HENRIK blev nogen tid i hovedstaden. Han traf adskillige mennesker, som han forbavsede ved sin indsigt, og flere af dem tænkte han på at byde med hjem til sin gård.

En af dem var en præst med religionsskrupler. Han spurte til Henriks præst der hjemme, om hvem han vidste, at han havde nedlagt sit embede på grund af religiøse betænkkeligheder. Vidste Henrik noget om disse betænkkeligheders art?

Jeg ved en del, svarede Henrik: — jeg har talt meget med vor præst. Det, han fejlede, var, at han var kommet til at tvivle om Guds kærlighed.

Det var en besynderlig tvivl, afbrød den anden.

Ja, besynderlig nok, men han udviklede den for mig med så stor skarpsindighed, at også jeg et øjeblik følte mig rystet.

Ja så; der er noget i det, De siger, der glæder mig, jeg havde troet, De var fritæinker.

Jeg ved det; jeg kunde se det på Deres øjne lige fra først af. Men præstens tankegang var altså denne: Gud elsker menneskene og skal i al evighed blive ved med at elske dem, det er et paradoks. Det kan være tvivlsomt, om menneskene er det værd, men det er endnu mere tvivlsomt, om der gives et væsen, hvis kærlighed kan holde denne uendelige gentagelse ud. Tvært imod: Gud er træt af menneskene; det anede allerede hans udvalgte folk, inspireret